

"...Ca la Carme va ser de les primeres botigues que va tenir calefacció, un mirall i telèfon..."

Núria Casserres, néta de la fundadora de Ca la Carme

Pocs establiments comercials poden presumir d'haver arribat a complir més d'un segle al servei dels solsonins.

Ca la Carme va celebrar dilluns passat 120 anys i ho va fer al costat dels clients i amics de tota la vida. A més, per commemorar aquesta fita durant aquesta setmana hi ha hagut a l'aparador una exposició de fotografies de la història d'aquest establiment com a homenatge als fundadors i col·laboradors de tots aquests anys.

Actualment la quarta generació familiar treballa a la històrica botiga del carrer de Sant Miquel. Entrevistem a Núria Casserres, néta de la fundadora

Anna Guàrdia, Glòria Passada i Núria Casserres, a Ca la Carme

Dilluns passat, dia del Carme, van celebrar els 120 anys. Com va anar la celebració?

Va anar molt bé. Estem molt contents perquè va ser molt participada pels amics i clients. És d'agrair que vinguessin a participar d'aquesta festa que és un homenatge als fundadors: l'àvia i els pares.

Com comença la història de la botiga?

La història de Ca la Carme comença amb la meva àvia, la Carme Junoy, que es va casar amb l'Antoni Casserres que era un ganiveter solsoní que venia gènere a Berga. En aquells temps la meva àvia

Carme Junoy, fundadora de Ca la Carme

venia roba a la plaça, llavors l'Antoni Casserres es va enamorar d'ella i la Carme Junoy va venir a viure a Solsona i van muntar la primera botiga. Van passar moltes dificultats perquè l'avi es va morir molt jove i la meva àvia tenia tres fills, però la seva empenta li va permetre tirar endavant.

Al principi la botiga no estava al mateix emplaçament d'ara...

Durant molt poc temps va estar a cal Currià al carrer Sant Cristòfol. No va estar ni un any, ràpidament van traslladar la botiga al carrer Sant Miquel.

Per què es diu Ca la Carme?

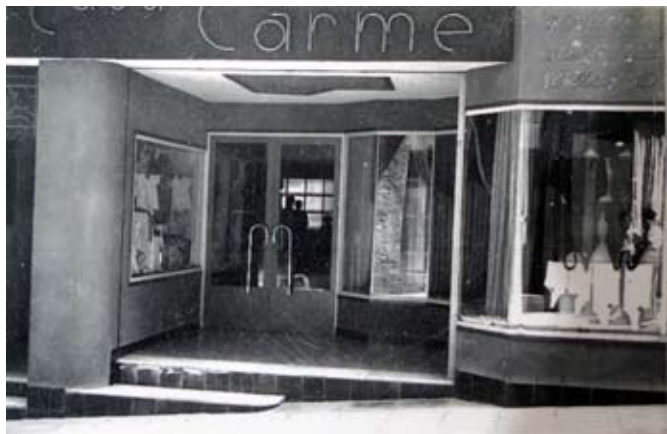
Ca la Carme ve del nom de l'àvia, Carme Junoy. L'àvia es va quedar vídua molt jove, primer posava Vídua d'Antoni Casserres. El meu pare ja va posar Ca la Carme perquè l'àvia va ser la fundadora. Amb la família sempre hem celebrat la festa de la Mare de Déu del Carme, per això el dilluns vam celebrar l'aniversari de la botiga.

Al 1906 mort l'Antoni Casserres i la botiga passa a la següent generació, que amplia el negoci...

El meu pare va fer l'aprenentatge a Can Jorba a Manresa. Va venir amb molta empenta per tornar a arrancar la botiga. Ca la Carme va ser de les primeres botigues que va tenir calefacció, un mirall i telèfon. Els que venien de pagès es quedaven admirats.

Amics i clients celebrant els 120 anys de Ca la Carme dilluns passat

Entrada de la botiga als anys 40

Interior de l'establiment als anys 40

La Guerra Civil va interrompre la vida normal de Ca la Carme?

Per la guerra es venia, però es venia amb bitllets dels Rojos. La venda anava molt bé perquè hi havia molta gent a Solsona. El meu pare anava a buscar gènere mig amagat. Després de la guerra els Nacionals ho van arrasar tot, no va quedar res. La botiga va aconseguir tirar endavant perquè el meu pare, en Miquel Casserres, coneixia els fabricants de Barcelona i feien bons tractes. També una sucursal de la botiga a Cardona que la portava la meva tieta Lola va tancar i el gènere es va portar aquí i entre una cosa i l'altra Ca la Carme va tornar a engegar. L'any 1942 van fer la botiga completament nova amb sortida a la plaça Palau.

costat i vam ampliar el negoci. Ara hi ha crisi, però anem fent, s'ha de mirar de superar-ho com van fer els meus pares que van passar la crisi de després de la guerra.

La situació de l'establiment els ha permès contemplar moments importants de Solsona...

Des d'aquesta botiga hem vist la majoria d'esdeveniments de Solsona, ja que estem al centre, entre el carrer de Sant Miquel i la plaça Palau. Hi ha poques botigues que estiguin tan ben situades.

Vocació de servei

"... Sempre hem procurat tenir un bon servei i fer bones condicions perquè els nostres clients estiguessin contents..."

En Jordi Pujol va entregar un diploma a la Núria Casserres

Després vostè agafà les regnes del negoci. Les necessitats dels clients deuen haver canviat molt des de llavors?

Primer ho portaven els meus pares. Més tard ja hi vaig començar a treballar. Quan em vaig casar vam fer una renovació i pràcticament ja va quedar com està ara, tot i que l'estructura és la mateixa que l'any 1942. Els taulells abans eren tot rectes amb cadires perquè tot era peça, després vam canviar de la peça a la confecció. Pel que fa als clients hem tingut sort perquè hem tingut molt bona clientela. Sempre hem procurat tenir un bon servei i fer bones condicions perquè els nostres clients estiguessin contents. A començament dels 90 vam adquirir la casa del

Ha canviat molt Solsona des que es va fer càrrec de la botiga?

El que hi ha és més turisme. Abans es desconeixia Solsona, venia molt poca gent de fora. Ara els dissabtes es veu gent de fora que compra o gent que ve per vacances i l'any següent torna.

Recorda alguna anècdota en tots aquests anys?

Un dia va passar el Toni Clapés i va venir a comprar amb la seva dona. El meu pare explicava que abans de la guerra una senyora que va veure per primera vegada un mirall es va pensar que era la seva germana i la va voler abraçar i es va donar un cop al cap. També quedava la gent molt sorpresa quan ens veia parlar per telèfon.

La següent generació ja treballa a la botiga?

Ara hi ha les meves filles i les dependents. Però encara hi sóc jo, que les vaig orientant. Veurem com continua.